

Μπαμπά

Δεν κάνεις, δεν κάνεις πια
άλλο παπούτσι μαύρο

μέσα στο οποίο έχω ζήσει σαν ένα πόδι
για τριάντα χρόνια, φτωχό και άσπρο
μόλις τολμώντας να αναπνεύσω ή να βγάλω κιχ

Μπαμπά, έπρεπε να σε σκοτώσω.
Πέθανες πριν βρω τον χρόνο...
Βαρύς σαν μάραρο, μια σακούλα γεμάτη με Θεό,
Εφιαλτικό άγαλμα με ένα γκρίζο δάχτυλο στο πόδι
Μεγάλο σα μια φώκια του Φρίσκο

Κι ένα κεφάλι στον απατηλό Ατλαντικό
Εκεί που πράσινο του φασολιού χύνεται μες στο μπλε
Στα νερά έξω από το όμορφο το Νώσσετ.
Κάποτε προσευχόμουν να σε ξαναβρώ.
Ach, du.

Στη γλώσσα τη Γερμανική, στις Πολωνίας την πόλη
Ισοπεδωμένη από τον οδοστρωτήρα
Πολέμων, πολέμων, πολέμων.
Αλλά το όνομα της πόλης είναι πολύ κοινό.
Ο Πολωνός μου φίλος

Λέει πως υπάρχουν καμιά δεκαριά ή δυο.
Έτσι λοιπόν δεν μπόρεσα ποτέ να μάθω πού
Πάτησες το πόδι σου, τη ρίζα σου,
Ποτέ δεν μπορούσα να σου μιλήσω.
Η γλώσσα κολλούσε στο σαγόني μου

Κολλούσε στα αγκάθια ενός συρματοπλέγματος.
Ich, ich, ich, ich,
Με το ζόρι μπορούσα να μιλήσω.
Νόμιζα ότι κάθε Γερμανός ήσουν εσύ.
Και η γλώσσα πρόστυχη

Μια μηχανή, μια μηχανή
Κόβοντάς με σαν Εβραία
Μια Εβραία στο Νταχάου, στο Άουσβιτς, στο Μπέλσεν.
Άρχισα να μιλάω σαν Εβραία.
Νομίζω κάλλιστα μπορεί να είμαι Εβραία.

Τα χιόνια του Τυρόλου, η μπύρα η διάφανη της Βιέννης
Δεν είναι και πολύ αγνά ή αληθινά.
Με την τσιγγάνα πρόγονό μου και την τύχη την αλλόκοτη
Και με τη τράπουλά μου του Ταρό, και με τη τράπουλά μου του Ταρό
Μπορεί να είμαι λίγο Εβραία κι εγώ

Πάντα σε φοβόμουν
Με τη Λουφτβάφε σου, και τα παράσημά σου

Και το περιποιημένο σου μουστάκι
Και το Άρειο το μάτι σου, λαμπερό γαλάζιο.
Αρματάνθρωπε, αρματάνθρωπε, Ω εσύ

Όχι Θεός αλλά μια σβάστικα
Τόσο μαύρη που κανείς ουρανός δεν θα τρυπούσε.
Κάθε γυναίκα λατρεύει έναν Φασίστα,
Στο πρόσωπο την μπότα, την κτηνώδη
Κτηνώδη καρδιά ενός κτήνους σαν εσένα.

Στέκεσαι στο μαυροπίνακα, μπαμπά,
Στη φωτογραφία σου που έχω,
Ένα σκίσιμο στο σαγόνι σου αντί για το πόδι σου
Μα όχι λιγότερο διαβολικός, όχι ούτε
Καθόλου λιγότερο ο μαύρος άντρας που στα δυο

Έκοψε με τα δόντια του την κόκκινη όμορφη καρδιά μου.
Ήμουνα δέκα όταν σε θάψανε.
Στα είκοσί μου να πεθάνω θέλησα
Και να γυρίσω πίσω, πίσω, πίσω σε σένα.
Σκέφτηκα πως ακόμη και τα κόκαλα θα ακούσαν.

Μα με βγάλανε από τον σάκο,
Και με κόλλησαν με κόλλα.
Και τότε κατάλαβα τι έπρεπε να κάνω.
Έφτιαξα ένα ομοίωμά σου,
Έναν άντρα στα μαύρα με βλέμμα Meinkampf

Και με αγάπη για το μαρτύριο και το τροχό.
Και είπα θέλω, ναι.
Έτσι μπαμπά, επιτέλους ξεμπερδεψα.
Το μαύρο τηλέφωνο ξεριζώθηκε,
Από μέσα του δεν θα ξανασυρθούν φωνές.

Αν έναν άντρα σκότωσα, έχω σκοτώσει δύο...
Ο βρικόλακας που είπα πως είσαι εσύ
Και μου έπινε το αίμα για ένα χρόνο,
Εφτά χρόνια, αν θες να ξέρεις.
Μπαμπά, ξάπλωσε τώρα.

Στη μαύρη σου χοντρή καρδιά ένα παλούκι
Κι οι χωρικοί ποτέ δεν σε συμπάθησαν.
Χορεύουνε και σε ποδοπατούν.
Πως ήσουν εσύ πάντα το ξέραν.
Μπαμπά, μπαμπά, μπάσταρδε εσύ, ξεμπερδεψα πια.